

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. Плевен, 12.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Дияна Ат. Николова

при участието на секретаря Габриела Ст. Василева
като разглежда докладваното от Дияна Ат. Николова Гражданско дело № 20224430103545 по описа за 2022 година

и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по искове с правно основание чл.349 ал.1 от ГПК
вр. чл.45 вр. чл.51 ал.1 от ЗЗД и чл.45 вр. чл.52 от ЗЗД

Делото е образувано въз основа на депозирана искова молба от М. Е. М., ЕГН – *****, **** против *** -, **** ПК-93, в която се твърди следното : на основание чл.410 ал.1 т.1 от ГПК *** е образувало ч. гр. д. № 3272/2017 г. в РС – Плевен срещу ищеца, което последният оспорил и било образувано гр. д. № 4891/2017 г., по което е издадено решение № 154/01.02. 2018 г. на РС. Обжалвал решението на съда пред ОС-Плевен и е образувано в. гр. д. №9286/2018 г. Постановено е решение от 20.06.2018 г. по в. гр. д. № 286/2018 г. от ПлОС, с което се потвърждава решението на Районен съд.

Решението по гр. д. № 4891/17 г. на Пл. РС е влязло в сила на 20.06.2018год. След влизане решението на ПлРС в сила на 20.06. 2018 г. *** е поискала от РС-Плевен издаване на изпълнителен лист по ч. гр. д. № 3272/2017 г. на РС-Плевен и такъв е издаден за сумите както следва;

- 288.61 лв. - главница за периода 01.11. 2014 г. - 31.03. 2017 г. и

-38.92 лв.- лихва ,за периода 05.01.2015 г. до 03.05.2017 г. в размер на 38.92 лв.

Образувано е изпълнително дело № 20189060400843 при ***. Инкасирана е от

банковата сметка на ищеца сумата 722.00 лева.

След изтичане на тригодишния давностен срок /започнал от 21.06.2018 г. - и – приключил на 22.06.2021 г./ по чл.111 б. „в" от ЗЗД, *** е поискала от РС - Плевен по гр. дело № 4891/2017 г. издаване на допълнителен изпълнителен лист за суми както следва;

-разноски по гр. дело № 4891/2017 г. в размер на 175.00 лв., -

-разноски по ч. гр. д. № 3272/17 г. в размер на 24. 5 лв..

-разноски по в. гр. дело № 286/ 2018 г. за сумата от 200 лв.

правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 111, б.„в" от ЗЗД 2018 г.

Образувано е второ изпълнително дело - №438/2022 г. при ***. Инкасирана е от банковата ми сметка сумата от 532.94 лв. заедно със всички такси по тарифата за ЗЧСИ.

Действията на ***- снабдяването с нов изпълнителен лист и инкасиране от сметката на ищеца на допълнителни суми са незаконосъобразни и му нанасят както материални, така и много сериозни морални и психически болки и страдания, които допълнително увредили здравето на ищеца.

Съдът е сезиран с искане да постанови решение, с което да признае, че ищецът не дължи на ответника сумата в размер 530 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на инкасирането на сумата, до окончателното изплащане на обезщетението. Прави искане също така ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца обезщетение за морални вреди, болки и страдания, влошено здравословно състояние - в размер на 10 000 лв.

В срок е депозиран писмен отговор, с който исковете се оспорват, като се твърди следното :

Възражението за недължимост на платената сума в размер от 532, 00 лв., предмет на ИД № 438/2022 г. по описа на ***, поради настъпила погасителна давност е неоснователно. Влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на присъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичане на срока за подаване на възражение. Действащият ГПК придава сходни правни последици на влязлото в сила съдебно решение и на влязлата в сила заповед за изпълнение, ако влизането ѝ в сила е поради неподадено в срок или оттеглено възражение от длъжника. Ето защо чл.117, ал.2 ЗЗД се прилага, както когато вземането е установено със съдебно решение, така и когато е установено със заповед за изпълнение, влязла в сила като невъзразена от длъжника. Сходството е в стабилитета на изпълнителните основания, с които кредиторът се е снабдил.

Съгласно настоящата уредба на заповедното производство издаването на изпълнителен лист се предпоставя от издаването на специален съдебен акт - заповед за изпълнение, чрез която се установява дали вземането е спорно и която съставлява съдебно изпълнително основание (по аргумент от разпоредбата на чл. 404, т. 1, предл. 3 от ГПК). Правните последици на влязлата в сила заповед за изпълнение са аналогични на

последниците на влязло в сила съдебно решение — същата има установително и преклудиращо действие в отношенията между страните. Влязлата в сила заповед за изпълнение препятства оспорването на задълженията, въз основа на обстоятелства или доказателства, които са били известни на длъжника, и с които е разполагал или е можел да се снабди до изтичането на срока за възражение.

Установеното със заповедта вземане не подлежи на пререшаване, освен чрез използване на извънредните способи, лимитативно очертани в разпоредбата на чл.423 от ГПК и чл.424 от ГПК, аналогични на чл.303, ал.1, т.1 и т.5 от ГПК. Същевременно съгласно константната съдебна практика на ВКС по отношение на заповедното производство, по което е издадено изпълнителното основание, е допустим и иск по чл.439 от ГПК, макар да не е било проведено съдебно дирене. Чрез тези специални норми законодателят е придал на влязлата в сила заповед за изпълнение характера на влязло в сила решение за вземането, защото е ограничил нейното атакуване до степен в каквато е ограничено и атакуването на влезли в сила решения. Този извод се подкрепя и от мотивите на ТР №4 от 18.06.2014 год. по т.д. №4/2013 год., ОСГТК на ВКС, в които е посочено, че "... процесуалните действия по установяване на твърдените факти да е лишено от смисъл, тъй като същите не са относими към преценката за дължимост на вземането, респ. не са основание за преодоляване на преклудиращия ефект на влязлата в сила заповед за изпълнение, тъй като са били известни на длъжника преди изтичане на срока за отговор, и следователно дори и да бъдат установени, искът не би могъл да бъде уважен... ".

В този смисъл е необходимо да се отбележи, че извън хипотезите на чл.424 от ГПК и чл. 439 от ГПК е недопустим друг иск за оспорване на вземане, което е установено е влязла в сила заповед за изпълнение не само поради невъзможността за пререшаемост на спора с оглед правилото на чл. 299 ГПК, но и поради преклудиращият ефект на силата на присъдено нещо. В този смисъл следва да бъде посочено, че за разлика от общият исков процес, при който преклудиращият ефект на силата на присъдено нещо настъпва в края на съдебното дирене в последната инстанция по същество (което по правило е въззивното производство), то при влязлата в сила заповед за изпълнение преклудиращият ефект на силата на присъдено нещо настъпва с изтичане на срока за подаването на възражения срещу издадената заповед за изпълнение на парично задължение. В същата насока е и Решение №6 от 21.01.2016 год. на ВКС по т.д. №1562/2015 год., I т.о., ТК, в което изрично е посочено, че „задължителната практика на ВКС е, че при всички хипотези на чл. 416 от ГПК, настъпва стабилитетът на заповедта за изпълнение по чл. 410 от ГПК, а изпълнителната сила на заповедта за изпълнение по чл. 418 от ГПК се стабилизира окончателно, тъй като по новия процесуален ред заповедите за изпълнение влизат в сила /за разлика от несъдебните изпълнителни основания по чл. 237 от ГПК /отм./ и оспорването на фактите и обстоятелствата, относими към ликвидността и изискуемостта на вземането се преклудират. В същата насока са Решение №781 от 25.05.2011 год. по гр.д. №12/2010 год. III г.о., ГК, Решение №207 по гр.д. №7030/2014 год. IV г. о., ГК.

С оглед на горното, в съответствие със закона и съдебната практика, в случая е

приложима общата 5-годишна давност, а не сочената от ищеца кратка 3-годишна такава. Нещо повече, съгласно разпоредбата на чл. 117 от ЗЗД, не е от значение дали вземането е с периодичен или еднократен характер, тъй като „Ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години“.

Нещо повече, съгласно съдебната практика вземането за съдебни разноски има самостоятелен характер и не съставлява част от спорното право. Поради самостоятелния характер на вземането за разноски законодателят е уредил специален процесуален ред за защита срещу решението в частта за разноските - чл. 248 ГПК, който не се припокрива с реда за защита срещу решението по съществото на спора /опр. по ч. тд. № 943/12 г. на ВКС, второ г. о., ТР № 6/14 г. ОСГТК, т. 1/. Вземането за съдебни разноски се урежда в процесуалния закон и не е допълнително вземане, което произтича от главното по смисъла на чл. 119 ЗЗД. Поради това и същото се погасява с петгодишен давностен срок.

Що се касае до въпроса защо дружеството се е снабдило с отделен изпълнителен лист в частта за разноските, отговорът на този въпрос следва да бъде потърсен в спецификата на заповедното производство. Същото се разглежда от заповедния съд, като при наличие на спор, същия се пренася пред исковия съд, който често се разглежда и от различен съдебен състав. При влизане в законна сила на съдебното решение, издаването на изпълнителен лист за вземането за главница и лихва се извършва отново от заповедния съд, докато изпълнителният лист за разноски се връчва в по-късен момент, след нарочна молба до исковия съд. Следва да имате предвид, че заповедният съд няма правомощията да издаде изпълнителен лист за присъдените главница и лихва, заедно със сторените разноски, тъй като липсва компетентността да го извърши. Това обуславя и наличието на времеви период между издаването на двата изпълнителни листа, който понякога може да е значителен.

Нещо повече, тъй като ищецът в настоящото производство е бил страна по цитираните в жалбата дела, а с оглед влизането им в законна сила - е бил редовно уведомен за тяхното съдържание, като същият следваше да предприеме действия в посока изпълнение волята на решаващия съд. Принудителното изпълнение, осъществявано от органи, натоварени от държавата с осъществяването на публична функция, е резултат не от злоупотреба с процесуални права от страна на топлофикационното дружество, а от неизпълнение на изискуеми и ликвидни задължения към същото, установени с влязло в сила съдебно решение. Следва да се отбележи и фактът, че от датата на влизане в сила на съдебното решение до момента на издаване на изпълнителния лист е изминал период от три години, в който ответникът, понастоящем ищец, не е предприел действия по погасяване на вземането.

В горния смисъл, дружеството е предоставило твърде дълъг период за доброволно изпълнение, преди да пристъпи към принудително такова, в който обаче, М. Е. М. не е проявил активност.

От правна страна, следва да се отбележи, че изпълнителният лист, въз основа на който е образувано ИД № 438/2022 г. по описа на ***, е издаден на 03.09.2021 г. на базата на влязло в законна сила на 20.06.2018 г. решение по ВГД № 286/2018 г. по описа на Окръжен

съд - Плевен. При съобразяване на горното, погасителната давност за това вземане за сторени разноски би настъпила след 20.06.2023 г. Не се споделят и твърденията за наличие на предпоставките, предвидени в разпоредбата на 433, ал.1, т. 8. по причина, че ИД № 438/2022 г. по описа на *** е образувано на 04.05.2022 г., а двугодишният срок, предвиден в правната норма, би изтекъл едва след 04.05.2024 г. Това от своя страна обуславя невъзможността за прилагане на предвидената в процесуалния закон санкция за прекратяване на изпълнителния процес ex lege.

Не са налице незаконосъобразни действия във връзка с осъществено спрямо ищеца принудителното събиране на вземания в посочените от него размери.

По отношение на твърденията за претърпени неимуществени вреди в размер от 10 000 лв. се излага следното: Непозволеното увреждане по чл. 45 ЗЗД, предполага наличието на три основни елемента, които следва да бъдат доказани от ищеца, а именно:

- 1) противоправно действие на определено лице,
- 2) настъпили вследствие на това действие вреди по отношение на него и
- 3) причинно-следствена връзка между горните две,

като не е необходимо да се доказва четвъртият елемент на фактическия състав, а именно вината, тъй като същият съгласно чл. 45, ал. 2 ЗЗД се предполага до доказване на противното. Липсата на която и да било от изброените предпоставки, води до неоснователност на исковата претенция.

При изложените в исковата молба факти и приложените към нея доказателства, по поставения въпрос, намираме, че не е налице състав на деликтна отговорност. Не е установено виновно поведение на ответното дружество, изразяващо се в неправомерното начисляване в тежест на ищеца на суми за топлинна енергия за битови нужди, които да са причинили вреди, изразяващи се в неудобства, провокирани от необходимостта да се обикалят институции, създаване на напрежение, притеснение, негативни емоции, влошаване на здравословното състояние като последица от това, както и причинна връзка между тези вреди и виновното поведение.

Макар ищецът да твърди в настоящето производство, че е налице влошаване на здравословното му състояние, то не се доказва причинно - следствена връзка между това влошаване и процесуалното поведение на ответното топлофикационно дружество. Нещо повече, от приложеното към исковата молба Експертно решение № 0116/09.01.2019 г., се установява, че заболяванията на ищеца датират още от 2008 г., като видно от т.12 на решението, определената дата на първоначална инвалидизация е 30.09.2008 г., с определена 80 % трайно намалена работоспособност. Видно е и от т. 6 на същото, че извършваната от комисията оценка на здравословното състояние е само преосвидетелстване, като с оглед настъпване на пенсионна възраст на освидетелстванията ***, заключението на лекарите има пожизнен срок на действие. В мотивната част на решението е установено, че лицето е с дългогодишна артериална хипертония с труден контрол. От няколко години с трайни, а последната година с прогресиращи оплаквания от задух, сърцебиене, тежест в гърдите.

Видно е, че водещи заболявания са исхемична болест на сърцето и исхемична кардиомиопатия.

Исхемичната кардиомиопатия е термин, който се отнася до нарушение функцията на сърдечния мускул поради увреждане на миокарда, причинено от исхемия. Когато се обсъжда терминът исхемична кардиомиопатия, трябва да се обърне внимание на коронарната артериална болест. Последното е състояние, характеризиращо се с образуването на холестеролни плаки в коронарните кръвоносни съдове, намалявайки способността им да доставят хранителни вещества и кислород на съкратителния сърдечен мускул. Отлагането на мастни вещества е резултат на настъпило разстройство на мастната обмяна в съдовата стена и тези мастни вещества се натрупват под формата на плаки (атероматозни плаки). Исхемичната кардиомиопатия има спектър от клинични промени, които в крайна сметка водят до застойна сърдечна недостатъчност. Първоначално има обратима загуба на сърдечна контрактилна функция поради намалено снабдяване с кислород на сърдечния мускул. Обаче, когато има исхемия за продължителен период, има необратимо увреждане на сърдечния мускул, което води до ремоделиране на сърцето.

Видно от изложеното, състоянието на ищеца, датиращо от 2008 г., представлява по своята същност заболяване с дълъг ход и начало, което няма за свой отключващ фактор емоционален стрес, а чисто физическо изражение - повишен холестерол и неговото продължаващо отлагане по вътрешната част на кръвоносните съдове, съкращаващо значително тяхната проводимост.

Излага се, че здравословното състояние се дължи на развитие на придобитите заболявания в следствие на възрастта и характера на последните, поради което не би могло да се приеме, че е налице причинно-следствена връзка между влошения здравословен статус и съдебните процедури, целящи търсене на защита и законни интереси на ответника ***.

Прави се искане към съда да отхвърли исковете, като се претендират разноски.

В о.с.з. ищецът се явява лично и се представлява от адв.З.Т., който поддържа исковете, навежда доводи в о.с.з. и в представени по делото писмени бележки.

В о.с.з. ответното дружество се представлява от пълномощниците си юркс.В., Ц. и *** - последната се е явила в проведеното последно о.с.з. Оспорват исковете, доводи се навеждат в о.с.з.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, доводите на страните и разпоредбите на закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна :

- Съдът приема, че правната квалификация на предявените искове е както следва : по предявения иск за имуществено обезщетение – чл.439 ал.1 от ГПК вр. чл.45 от ЗЗД; по предявения иск за неимуществена претенция – чл.45 от ЗЗД вр. чл.52 от ЗЗД. В определението, постановено по реда на чл.140 от ГПК съдът е разяснил доказателствената тежест на страните, която е съответна на посочената по-горе правна квалификация и в тази връзка на всяка страна е било надлежно разяснено какво следва да доказва в процеса, предвид поддържаната теза.

По предявения иск с правно основание чл.439 ал.1 от ГПК вр. чл.45 от ЗЗД, с цена на иска 530лв.:

От приложеното ч.гр.д. № 3272/2017год. по описа на ПлРС се установява, че по същото е издадена заповед за изпълнение срещу ищеца, както следва : длъжникът М. Е. М., ЕГН *****, *** да заплати на кредитора ***, със седалище и адрес на управление *** ЕИК ***, представлявано от *** сумата 846,50 лева за главница за периода 01.01.2014 г.– 31.03.2017 г. и лихва върху главницата в размер на 162,13 лева за периода 05.03.2014 г. до 03.05.2017 г. и законната лихва върху главницата от 09.05.2017 г. до изплащане на вземането, както и сумата 25 лв. за деловодни разноси и 50 лв. за юрисконсултско възнаграждение. Вземането произтича от следните обстоятелства: ползвана и незаплатена топлинна енергия за периода 01.01.2014 г.– 31.03.2017 г. С оглед подадено възражение срещу заповедта е предявен иск на основание чл.422 от ГПК, по който е постановено съдебно решение по образуваното гр.д. №4891/2017год. по описа на ПлРС, по силата на което съдът е признал за установено на основание чл. 415 във вр. с чл.124 ал. 1 от ГПК във вр. чл. 79 и чл. 86 ЗЗД, по отношение на *** с ЕИК ***, адрес на управление гр.Плевен, че М. Е. М., с ЕГН ***** дължи сумите в размер на 288,61 лв., представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от 01.11.2014 г. до 31.03.2017 г., както и лихва за забава в размер на 38,92 лв. за периода от 05.01.2015 г. до 03.05.2017 г., ведно със законната лихва върху главницата от 09.05.2017 г. - датата на депозирането на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 3272/2017 г. на ПлРС до окончателното изплащане на сумата.

С решението на основание чл.78 ал.1 ГПК М. Е. М. е осъден да заплати на *** с ЕИК ***, адрес на управление гр.Плевен, Източна индустриална зона № 128, разноси по това производство в общ размер на 175 лв., както и разноси в производството по ч.гр.д. №3272/17 г. на ПлРС в размер на 24,35 лв.

С решението на основание чл.78 ал.3 ГПК*** е осъдено да заплати на М. Е. М. разноси в производството по ч.гр.д. №3272/17 г. на ПлРС в размер на 202.59 лв.

С Решение от 20.06.2018год., постановено по в.гр.д. № 286/2018год. по описа на ПлОС, е оставено в сила първоинстанционното решение, а ищецът е осъден да заплати на ответното дружество сумата 200лв., представляваща разноси по делото за въззивната инстанция. Решението е влязло в сила на 20.06.2018год.

На 03.09.2021год. е издаден Изпълнителен лист по гр.д.№ 4891/2017год. по описа на ПлРС, с който ищецът е осъден да заплати на ответното дружество разноси по това дело в размер 175лв., разноси по ч.гр.д.№ 3272/2017год. по описа на ПлРС и разноси 200лв. за въззивната инстанция.

От приложеното копие на изп.д.№ 843/2018год. по описа на *** се установява, че делото е образувано на 16.08.2018год. за вземането на ответника към ищеца за сумите 288,61лв. и 38,92лв. – главница и лихва. До ищеца е изпратено съобщение за приключване на изп.дело – изх.№6084/31.05.2019год. поради изплащане на дълга – на основание чл.433

ал.2 от ГПК.

Изп.д. №438/2022год. е образувано на 04.05.2022год. за присъдените 200лв.- деловодни разноски за въззивна инстанция и 5лв. – такса за издаване на ИЛ.

Видно от изложението в обстоятелствената част на исковата молба е, че ищецът счита, че неправилно е издаден изпълнителен лист и са събрани присъдените суми, поради изтекла погасителна давност. В случая давността е 5-годишна и започва да тече от влизане в сила на решението, постановено по гр.д.№ 4891/2017год. Очевидно е, че понастоящем същата не е изтекла, за което са наведени подробни доводи от ответната страна, които съдът изцяло споделя.

Съгласно чл.45 от ЗЗД всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Във всички случаи на непозволено увреждане вината се предполага до доказване на противното.

За да се реализира деликтната отговорност по чл.45 и сл. от ЗЗД следва да са налице няколко кумулативно предвидени предпоставки. На първо място трябва да е извършено определено деяние /действие или бездействие/, което да е противоправно и виновно. Противоправността винаги и безусловно е свързана с нарушаването на определени правни норми. Вината се предполага до доказване на противното, т.е. причинителят на увреждането може да доказва, че не е действал виновно и да се освободи от отговорност. Формите на вината /умисъл и непредпазливост/ са визирани в разпоредбата на чл.11 от НК, но се използват и от гражданското право. Следващ съществен елемент на непозволеното увреждане е вредата. Тя може да бъде имуществена и неимуществена /морална/, но във всички случаи подлежи на възстановяване само, ако е в причинна връзка с противоправното и виновно деяние на дееца.

Отговорността за непозволено увреждане е предвидена в закона в защита на правата и интересите на гражданите и има за задача не само да задължи виновния да обезщети пострадалия за причинените му вреди, но и да възпитава гражданите да спазват законността и да ги възпира да не увреждат противоправно правата и интересите на другите граждани.

Както бе посочено по-горе, за да получи защита увреденото лице, респективно за да бъде ангажирана деликатната отговорност на причинителя, възникнала поради виновно неизпълнение на общото задължение да не се вреди другиму, е необходимо едновременно да са налице следните предпоставки:

Първо, наличието на деяние, което се изразява в някакво действие или бездействие, в случая действие – образуването на изпълнително дело № 438/2022год. от страна на вискателя ***. В случая ответното дружество не е извършило неправомерно действие – нито депозирайки заявление за издаване на заповед за изпълнение срещу ищеца; нито чрез предявяването на искова молба по реда на чл.422 от ГПК срещу същия; нито образувайки посоченото по-горе изпълнително дело. Няма данни ищецът да е заплатил два пъти едни и същи суми в полза на ответното дружество, т.к. двете изпълнителни дела, цитирани по-горе, са за различни вземания на ответното дружество.

Що се отнася до погасяването на едно вземане по давност, следва да се посочи, че давността е материалноправен институт. Изтеклата давност не води до погасяване на самото вземане, а на възможността да бъде принудително изпълнено. Вземането продължава да съществува като естествено и длъжникът продължава да дължи, но възможността да бъде изпълнено е ограничена само до доброволното му изпълнение - чл.118 ЗЗД. В хода на образуваните две изпълнителни дела, преди прекратяването им, ищецът не е предявил претенция на основание чл.439 ал.1 от ГПК, а такава би била и неоснователна.

Вторият елемент от фактическия състав по чл.45 от ЗЗД е противоправност на деянието, тоест изискването е със същото да е нарушен закона, без да е необходимо да е извършено престъпление. Тук следва да се отбележи, че този елемент също не е налице, тъй като ответното дружество не е извършило спрямо ищеца каквото и да било противоправно действие.

Не са причинени имуществени вреди на ищеца, а още повече същите да възлизат на сумата от 530лв. Видно от приложената на л.87 от делото Покана за доброволно изпълнение е, че задължението е в размер 532,94лв., от които : 205лв. присъдени разноски, 100лв.разноски по изпълнителното дело,227,94лв. такси по Тарифата към ЗЧСИ, дължими към 24.05.2022год. Следователно, касае се за присъдена по силата на влязло в сила решение сума за разноски, която няма характер на вреда по смисъла на чл.45 от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл.51 ал.1 от ЗЗД, обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, като на обезщетение подлежат реално причинените конкретни вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

С оглед изложеното искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

По иска на основание чл.45 вр. чл.52 от ЗЗД, с цена на иска 10000лв.

По отношение на този иск се отнася изложеното по-горе. Не е налице извършено от страна на ответното дружество противоправно деяние; визираните от ищеца вреди от неимуществен характер не са причинно-следствена връзка от поведение и дейност на ищеца, а още повече - от виновно такова. Подаването на заявление и впоследствие на искова молба от страна на ответното дружество спрямо ищеца не е противоправна дейност, а отделно от това ищецът е имал възможност да се защити надлежно и е видно, че е бил упълномощил адвокат, който да го представлява и съветва. Фактът, че през този период е изпитвал терзания и притеснения не може еднозначно и автоматично да обоснове виновно противоправно действие у ответника, което да мотивира съда да уважи така предявения иск за каквато и да било сума. Наред с това от показанията на св.Ч. се установява, че ищецът има влошено здраве още от 2012год. Още преди 10 години имал високо кръвно налягане, преди 5-6години състоянието му започнало да се влошава, но това не може да се свърже с виновно противоправно поведение на ответника. Показанията на св.М. касаят наличие на срив в здравето и цялостното състояние на ищеца след образуването на делата срещу него, но както беше отбелязано, ответната страна не следва да носи отговорност за това.

Така предявеният иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

При този изход на делото на ищеца не се дължат разноски.

В полза на ответната страна следва да се присъдят разноски за един юрисконсулт в минимален размер – 100лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. Е. М., ЕГН *****, у*** против ***, ЕИК *** „*** иск на основание чл.439 ал.1 от ГПК вр. чл.45 от ЗЗД за сумата 530лв. - претендирано имуществено обезщетение за причинени вреди за инкасиране на сумата по изп.д.№438/2022год. по описа на ***, като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН.

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. Е. М., ЕГН *****, *** против ***, ЕИК *** „*** иск на основание чл.45 вр. чл.52 от ЗЗД за сумата 10000лв. - претендирано неимуществено обезщетение за причинени вреди в резултат на образуваното изпълнително дело №438/2022год. по описа на *** и събиране на вземането, като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.3 от ГПК М. Е. М., ЕГН *****, *** ДА ЗАПЛАТИ на ***, ЕИК *** *** разноски по делото в размер 100лв.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба чрез Плевенски районен съд пред Плевенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____